

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **M. K.**, nar. X, IČ: X
místem podnikání X
zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1 – Nové Město

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2019, č. j. 95/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále „prvostupňový správní orgán“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 8. 2018, č. j. MHMP 1250135/2018, byl žalobce

uznán vinným ze spáchání dvou přestupků podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), za které mu byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Konkrétně byl uznán vinným z přestupků podle

- § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona nezajistil, aby ve vozidle používaném při výkonu taxislužby dne 12. 1. 2018 v čase 10:20 – 10:29 hod. na trase z Malostranského náměstí 18 – ulice Národní 40 na Praze 1, byl doklad o oprávnění k podnikání, nebo jeho kopie,
- § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 17. 10. 2017 v čase 10:20 – 10:29 hod. na trase z Malostranského náměstí 18 – ulice Národní 40 na Praze 1 v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) téhož zákona provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

2. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zastavil řízení v části týkající se spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, změnil výši pokuty z 150 000 Kč na 110 000 Kč, změnil ve výroku použité ustanovení z „§ 9 odst. 2 písm. a)“ na „§ 9 odst. 2 písm. a) bod 2“, změnil určení lhůty, ve které musí žalobce uhradit pokutu z 15 na 30 dní a ve zbytku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.
3. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 12. 1. 2018 vykonala pověřená přizvaná osoba v rámci výkonu státního odborného dozoru kontrolu vozidla tovární značky Chevrolet Nubira, jehož řidičem a provozovatelem byl žalobce. Kontrola se skládala z kontrolní přepravy objednané přes aplikaci Uber a následné kontroly dodržování povinností předepsaných zákonem o silniční dopravě. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce poskytl přepravu z Malostranského náměstí 18 – ulice Národní 40 na Praze 1, vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Žalobce při kontrole předložil výpis z živnostenského rejstříku, ze kterého vyplývá, že mu byla udělena živnostenským úřadem koncese k provozování silniční motorové dopravy, osobní doklady a osvědčení o registraci vozidla. O kontrole byl sepsán protokol č. T/20180112/1/Ht.
4. Proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o pokutě podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že žalobce je trestán za provozování taxislužby neevidovaným vozidlem. Spáchání tohoto přestupku není vázáno na to, jakým způsobem dopravce provozoval taxislužbu, zda na základě předem uzavřené písemné smlouvy či „klasicky“ označeným a vybaveným vozidlem. Provozování taxislužby vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby a zároveň tak nebylo označeno a vybaveno, získal dopravce neoprávněnou konkurenční výhodu na trhu spočívající např. v absenci povinnosti provedení častější státní technické prohlídky či menšího rizika kontroly. Výši způsobené škody jednáním dopravce není možné hodnotit, neboť konkrétní následky tohoto jednání jsou neměřitelné, avšak v celkovém pohledu na trh osobní přepravy v Praze jsou následky tohoto jednání obrovské. Přesto současně uvedl, že z provedeného dokazování nevyplývalo, že by byla mezi cestujícími a dopravcem uzavřena písemná smlouva ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, když kontrolní pracovníci její existenci popírají a dopravce ji nepředložil. K námitce, že přeprava skrze aplikaci Uber není „klasickou“ taxislužbou (srov. rozhodnutí Vrchního soudu č. j. 7 Cmo 185/2017-507 ze dne 27. 9. 2017 a č. j. 7 Cmo 180/2017-168 ze dne 24. 10. 2017) žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu č. III. ÚS

4072/17 ze dne 5. 11. 2018, kterým bylo zrušeno usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j. 7 Cmo 185/2017-507 s tím, že přepravy zprostředkované aplikací Uber svých charakterem naplňují definici taxislužby uvedou v § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě.

5. Pokud jde o řízení o spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě toto žalovaný zastavil z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu, když z důkazů založených ve správním spise vyplývá, že vozidlo bylo dokladem o oprávnění k podnikání vybaveno a tento doklad byl předložen. Žalobce tak nesmí být trestán za porušení povinnosti, kterou objektivně nespáchal.
6. Ačkoli žalovaný řízení o jednom z deliktů zastavil, závažnost jednání žalobce, které spočívalo v provozování taxislužby vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, hodnotil jako vysokou. Snížení pokuty z 150 000 Kč na 110 000 Kč žalovaný zdůvodnil jako poměrné, v návaznosti na zastavení řízení o jednom z posuzovaných skutků, přičemž přihlédl ke chráněnému významu a závažnosti protiprávního jednání. Stejně jako prvoinstanční správní orgán hodnotil porušení povinnosti podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě jako minoritní, spíše formální, čemuž odpovídá i výše učiněného snížení. Žádné polehčující okolnosti nebyly shledány, když vozidlo stále nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby ani dopravce v pozici řidiče se nestal oprávněným řidičem taxislužby. Jako polehčující okolnost neshledal ani skutečnost, že dopravce na svou žádost ode dne 24. 4. 2019 přerušil svou podnikatelskou činnost. Výše uložené pokuty odpovídá plně okolnostem daného případu. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která podle ustálené judikatury tvoří jeden celek, vyplývá, že správní orgány při stanovení výše uložené pokuty přihlédly k vyšší závažnosti a významu protiprávního jednání žalobce a jeho společenské nebezpečnosti. Jednáním žalobce došlo k ohrožení zájmu společnosti na řádném provozování taxislužby, kdy cílem zákonné úpravy je zájem na řádné evidenci všech vozidel, která jsou pro účely taxislužby užívána. Tato evidence funguje jako stimul k dodržování povinností ve vztahu k provozování taxislužby, mezi něž mimo jiné patří i povinné označení (střešní svítlna s nápisem TAXI, jméno a příjmení dopravce) a vybavení (taxametr), jakož i pro účely plnění daňových povinností. Právě nedostatek povinného označení a vybavy, a dále skutečnost, že řidič nebyl nositelem oprávnění řidiče taxislužby, prvoinstanční správní orgán považoval za přítěžující okolnost. Zdůraznil, že z absence taxamtru vyplývá i absence vedení záznamu o provozu, což má vliv na správné vedení účetnictví. Absence označení jménem a příjmením dopravce má vliv komfort zákazníka v tom, že neví, jaký dopravce mu službu poskytuje, absence střešní svítilny pak na ztíženou kontrolní činnost, když na první pohled není zřejmé, že jde o vozidlo taxislužby.
7. Podle žalovaného se prvostupňový správní orgán při hodnocení výše stanovené pokuty správně zabýval povahou a závažností daných přestupků i majetkovými poměry žalobce. Žalobce v průběhu řízení přes výzvu prvoinstančního správního orgánu nedoložil výši svých osobních a majetkových poměrů. Žalovaný zdůraznil, že zákon o přestupcích v § 37 stanoví, že se při určení druhu a výměry správního trestu přihlíží mimo jiné k osobním poměrům fyzické osoby. Zákon tak výslovně nehovoří o posuzování majetkových poměrů, ale o posuzování osobních poměrů, mezi něž spadá např. životní situace fyzické osoby, její postavení či možné právní povědomí o stavu věci. Bez součinnosti konkrétní osoby nelze tyto poměry určit. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v č. j.: 1 As 9/2008 - 133 ze dne 20. 4. 2010 a uzavřel, že žalobce nedoložil své osobní a majetkové poměry, ačkoli k tomu byl vyzván, a proto výši pokuty stanovil na základě své úvahy, kterou opřel o skutečnost, že mu není známo, že by poměry

žalobce vybočovaly ze standardů ostatních dopravců podnikajících v oblasti taxislužby. V této souvislosti žalovaný poukázal i na další závěr plynoucí z citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu 1 As 9/2008 - 133 ze dne 20. 4. 2010, podle kterého „*aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele*“ a uvedl, že ve srovnatelných případech nebyla výše pokuty v rozmezí 50 000 – 100 000 Kč shledána za likvidační ani Nejvyšším správním soudem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/20141-68, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66 či ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-41). Žalovaný rovněž poukázal na možnost požádat si o povolení splátkového kalendáře.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a ústní jednání

8. Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí je založeno na kontrolním protokolu, který však není nadán presumpcí správnosti. Pokud nebyl proveden výslech kontrolující osoby, řízení je nezákonné.
9. Dále žalobce namítá, že byla uložena sankce v nezákonné výši. Je nutné, aby sankce odpovídaly skutkově shodným případům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvedl, že sankce odpovídá shodným případům, avšak tyto ani příkladmo neuvádí. Žalobce nedisponuje databází správních rozhodnutí o obdobných případech. Ukládání sankcí ve věci přepravy skrze aplikaci Uber je nejednotné a správní orgány za totožné přestupky výši pokuty neustále zvyšují, a to bez řádného odůvodnění. Žalovaný nemůže při stanovení výše pokuty argumentovat tím, že v době uskutečnění přepravy bylo již známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136. Správní orgány měly přihlédnout ke skutečnosti, že v době vytýkaného jednání se žalobce řídil právními závěry usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507, a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017-168, dle kterých není přeprava pomocí aplikace Uber taxislužbou. Přestože v posuzované věci žalovaný takovou úvahu neuvedl, je z jiných žalobci známých rozhodnutí žalovaného zřejmé, že při stanovování výše pokuty žalovaný uvažuje o dopravcích jako o organizované skupině, což bez dalšího zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí jako celku (k tomu odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2019, č. j. 59/2019- 190-TAXI/3 nebo ze dne 13.6.2019, č.j. 71/2019-190-TAXI/3 nebo ze dne 27.6.2019, č.j. 74/2019-190- TAXI/5 nebo ze dne 11.7.2019, č.j. 82/2019-190-TAXI/3 nebo ze dne 12.8.2019, č.j. 104/2019-190-TAXI/3).
10. Žalobce považuje za nepřijatelné, že správní orgán prvního stupně hodnotí jako přítěžující okolnost neplnění povinností (povinné označení a vybavení vozidla a oprávnění řidiče taxislužby), které mohou být samostatně sankcionovány pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Otázka označení a vybavy vozidla však nebyla předmětem tohoto řízení. Uvedených přestupků se nadto může dopravce dopustit pouze vozidlem taxislužby, v řešeném případě tedy jejich spáchání bylo z podstaty věci vyloučeno. Navíc tím bylo zasaženo i do práva žalobce na obhajobu a na spravedlivý proces, když ten měl za to, že s ním je vedeno řízení jen pro určité úzké jednání (zda vozidlo bylo či nebylo vedeno v evidenci taxislužby). Stejně nepřijatelné jsou úvahy stran ohrožení řádného vedení účetnictví, nebo úvahy o tom, že žalobce nezajistil, aby přeprava byla poskytnuta řidičem, který je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, neboť se nejedná o objekt řešeného přestupku. Jedná se o nepřijatelné obcházení zákona, které ve výsledku vede i k porušení práva na obhajobu žalobce. Odkazy na rozhodnutí správních soudů ohledně výše pokuty nejsou přílehavá, jelikož se týkají jiných skutků. Správní orgány neposuzovaly, zda nebyla

pokuta likvidační. Správní orgány nepostupovaly ve smyslu kritérií uvedených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, když podle citovaného rozhodnutí i v případě, že účastník odmítne doložit své majetkové poměry, mají správní orgány postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Průměrný hrubý měsíční výdělek v roce 2017 v segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů byl 22 040 Kč. Délka řízení byla nepřiměřeně dlouhá a správní orgány měly k této skutečnosti přihlédnout při stanovení sankce, jak analogicky vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013.

11. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, popř. změnil výši ukládané sankce.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 11. 2019 uvedl, že protokol o kontrole není veřejnou listinou, ale ve správním řízení byly založeny i jiné důkazy (faktura za přepravu, fotodokumentace, výpis z veřejného rejstříku), ze kterých plynou skutečnosti zachycené v protokolu. Žalobce nespornuje skutkový stav, proto výslech kontrolního pracovníka nebylo třeba provádět.
13. Dle žalovaného byla výše pokuty uložena s ohledem na skutkové okolnosti případu, přičemž nebylo nezbytné v napadeném rozhodnutí odkazovat na skutkové obdobné případy, neboť ty jsou žalobcovu zástupci známy. Zástupce žalobce zastupuje téměř všechny dopravce využívající aplikaci Uber, proto je s rozhodovací praxí obeznámen, o tom svědčí i skutečnost, že jako přílohu svého odvolání ve správním řízení žalobce předložil rozhodnutí vydaná prvoinstančním správním orgánem, v nichž byla uložena za obdobné porušení zákona o silniční dopravě pokuta ve výši 100 000 Kč a rozhodnutí žalovaného jakožto odvolacího orgánu, kterým byla uložena pokuta ve výši 90 000 Kč. Tato rozhodnutí nicméně nebyla vydána ve stejné věci za stejných okolností, neboť řidiči byli držiteli oprávnění řidiče taxislužby, což bylo shledáno jako polehčující okolnost a ke spáchání přestupku došlo téměř rok před spáchání přestupku žalobcem, přičemž v tomto období byly ukládány pokuty za obdobné přestupky ve výši 70 000 Kč až 100 000 Kč, v závislosti na dalších okolnostech. Žalovaný stručně vymezil genezi sankcionování řidičů v souvislosti s používáním aplikace Uber od počátku působení společnosti Uber v Praze do současnosti, přičemž zdůraznil dva významné mezníky v právním povědomí o postavení společnosti Uber na trhu. Tím prvním byl říjen roku 2017, kdy došlo k přijetí novely zákona o silniční dopravě č. 304/2017 Sb., v rámci které se řešilo, zda by mělo dojít ke zjednodušení podmínek pro provozování taxislužby právě v reakci na fungování aplikací typu Uber. Ke změně pravidel nedošlo. Druhým významným mezníkem byl rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2016-136 ze dne 31. 10. 2017, v němž bylo uvedeno, že přeprava osob se neodehrává v právním vakuu a při jejím provádění, i za využití moderních technologických řešení a alternativní ekonomické formy, je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou. Sankce za protiprávní jednání, jichž se dopravci dopouští v souvislosti s používáním aplikace Uber, byly postupně zvyšovány, jelikož zjevně neměly dostatečnou generální preventivní funkci. Za přestupky spáchané na počátku roku 2018 tak byly v návaznosti na výše uvedené ukládány pokuty ve výši 100 000 Kč až 150 000 Kč za zjištění porušení zákona v jednotlivém případě v návaznosti na přitěžujících a polehčujících okolnostech. Jelikož nebyly polehčující okolnosti v daném případě shledány, žalovaný uložil pokutu ve výši 110 000 Kč, v jejímž odůvodnění odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, kde se jí blíže zabýval.

14. K námitce týkající se porušení zásady předvídatelnosti protiprávního jednání a souvisejícího uložení pokuty, které spatřuje v trestání i přes nestálou judikatorní praxi vycházející jednak rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, a jednak z usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507, a usnesení ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017-168, žalovaný uvádí, že již po 31. 10. 2017 bylo postaveno na jisto, jaký je názor státních orgánů na problematiku přepravy prostřednictvím aplikace Uber. K námitce, ve které žalobce odkazuje na jiná rozhodnutí žalovaného, v němž byli dopravci poskytující přepravy přes aplikaci Uber označeni za organizovanou skupinu, žalovaný uvádí, že námitka žalobce se nevztahuje k žalobou napadeným rozhodnutím, neboť v něm tato informace není uvedena, tudíž se k ní nebude blíže vyjadřovat. K námitce, že správní orgány nesprávně při ukládání výše pokuty přihlížely ke komplexnímu splnění všech zákonných povinností, žalovaný uvedl, že v úvahách o hodnocení významu a závažnosti protiprávního jednání je ve právním řízení obecně přihlíženo např. ke skutečnosti, zda podnikatel zcela rezignoval na dodržování právních předpisů či je z jeho strany alespoň snaha o jejich splnění. I když se nejedná o přítěžující a polehčující okolnosti vyjmenované v § 39 a § 40 zákona o přestupcích, bývá tato skutečnost předmětem úvah při stanovování výše pokuty. V rámci primárních úvah o uložení správního trestu, nicméně žalovaný vycházel z přestupků, pro něž bylo s žalovaným zahájeno správní řízení, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, a další skutkový stav posoudil jako přítěžující a polehčující okolnosti. K námitce týkající se zjišťování dopadu pokuty na žalobce žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti o svých osobních a majetkových poměrech. Lhůty pro vydání správního rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými. Dobu správního řízení nepovažuje žalovaný za nepřiměřenou.
15. Na ústním jednání dne 24. 5. 2023 žalobce i žalovaný nejprve stručně shrnuli skutkový stav věci, žalobce zopakoval požadavek na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K meritu věci žalobce poznamenal, že je mu známo, že mnohé z jím namítaných žalobních bodů jsou již vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, zásadní nesouhlas pak vyslovil ve vztahu k hodnocení přítěžujících okolností, kdy zdůraznil, že jednání spočívající v neoznačení vozidla nemůže být hodnoceno jako přítěžující okolnost, když nesměruje ke skutkové podstatě vytýkaného přestupku. Dále uvedl, že ve věci nedošlo a ani nemohlo dojít k porušení práv spotřebitele, když přepravní smlouva byla uzavřena pomocí elektronické aplikace. Žalovaný v závěrečné řeči zdůraznil, že jde o klasický případ přepravy přes aplikaci Uber a že existence přítěžujících okolností byla správními orgány hodnocena správně.
16. Žalobce v žalobě požadoval provést důkaz rozhodnutími žalovaného za stejné období a za obdobné skutky v letech 2017 – 2018. K výzvě soudu při ústním jednání, aby požadovaná rozhodnutí konkrétně označil (číslem jednacím, datem vydání apod.) žalobce sdělil, že mu tato rozhodnutí nejsou známa a zjistil by je pouze postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, což mu přijde jako postup zbytečně komplikovaný. Proto požaduje, aby soud uložil žalovanému všechna vydaná rozhodnutí v požadovaném časovém období předložit a poté provést k důkazu. K uvedenému soud toliko uvádí, že žalobcem požadovaný důkazní návrh je zcela neurčitý, přičemž není povinností soudu za žalobce dohledávat a domýšlet, jakými konkrétními důkazy měl v úmyslu svá tvrzení prokazovat. Navíc, soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce žalobce zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů, a to již ve fázi správního řízení, proto není pravda, že by nebyl schopen označit konkrétní správní rozhodnutí, jež požaduje k důkazu provést (a případně vyžádat jejich předložení stranou

žalovanou). Proto návrh na provedení těchto důkazů soud pro jejich neurčitost odmítl. Soud pak na ústním jednání k důkazu přečetl žalobcem předloženou listinu, a to přehled průměrných hrubých měsíčních výdělků řidičů taxislužby za roky 2016 a 2017. Z tohoto důkazu však pro věc nevyplývá nic podstatného, jelikož statistika o průměrných výdělích řidičů taxislužby nevypovídá ničeho o žalobcově majetkové situaci v roce 2019, která by byla podstatná pro posouzení možného likvidačního efektu na žalobce.

17. V rámci závěrečné řeči žalobce namítl, že odmítnutím provedení jím navrhovaných důkazů správními rozhodnutími došlo k porušení práv účastníka na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (dále „Úmluva“). K uvedenému soud opakuje, že není povinen ani oprávněn domýšlet důkazní návrhy za žalobce. Existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS), pokud žalobce neoznačil konkrétní rozhodnutí, která považuje k důkazu provést, jeho návrh je neurčitý, a proto byl soudem odmítnut. Odmítnutí neurčitě navrženého důkazu proto není porušením čl. 6 Úmluvy.

III. Posouzení žaloby

18. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
19. Městský soud na úvod poznamenává, že otázkami vznesenými v nyní podané žalobě se zabýval již opakovaně v mnoha rozsudcích (např. rozsudky ze dne 19. 4. 2023, č. j. 5 A 85/2019-44 a č. j. 5 A 167/2019-49, ze dne 19. 10. 2020, č. j. 14 A 180/2019-36, ze dne 20. 10. 2021, č. j. 6 A 101/2019-37, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 A 116/2019-49, ze dne 3. 6. 2021, č. j. 6 A 122/2019-36, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 14 A 15/2020-35, ze dne 24. 2. 2021, č. j. 14 A 205/2019-41, ze dne 22. 12. 2021, č. j. 6 A 112/2019-89). Tyto závěry byly následně přezkoumávány a potvrzeny i Nejvyšším správním soudem (např. rozsudky ze dne 24. 2. 2022, č. j. 9 As 144/2020-44, ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 As 33/2021-36, ze dne 23. 3. 2023, č. j. 9 As 59/2021-34, ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022-46, ze dne 21. 2. 2023, č. j. 10 As 39/2021-41, ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-40, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020-35). Jelikož právě rozhodující senát se závěry uvedenými v citovaných rozhodnutích souhlasí, bude z nich v dalším posouzení vycházet. Městský soud zároveň uvádí, že nespátňuje důvod zdlouhavě vypořádávat každou jednotlivou námitku žalobce, když vše podstatné již bylo řečeno výše citovanou judikaturou, která je právnímu zástupci žalobce dobře známá, jelikož ve všech uvedených věcech vystupoval jako zástupce tamních žalobců.

III. A Námitky týkající se použití kontrolních zjištění

20. Úvodem se soud zabýval námitkou, dle níž správní orgány pochybily, pokud rozhodnutí o pokutě opřely o zjištění zachycená v kontrolním protokolu a neprovedly výsledek příslušného kontrolního pracovníka. Tato námitka není důvodná.
21. Protokol o kontrole je v souladu s § 12 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), povinně pořizovaným výstupem celé kontroly, který shrnuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole a jehož jádrem je

kontrolní zjištění, tedy zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Protokol o kontrole, resp. výsledky kontroly zachycené v protokolu o kontrole včetně podkladů, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí, bývají podkladem v navazujícím správním řízení. V souladu s § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), platí, že „v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku“. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2017, v § 51 odst. 4 výslovně počítá s tím, že v případech, kdy bude řízení navazovat na výkon kontroly, není třeba předmětným protokolem již provádět dokazování. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokud vše potřebné pro rozhodnutí jak o vině, tak i o správním trestu vyplývá z kontrolního protokolu, není nutné provádět další dokazování, ale postačí vyjít právě ze zjištění zachycených v protokolu.

22. S ohledem na tato citovaná zákonná ustanovení je nepochybné, že se správní orgány v řešeném případě nedopustily procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu. Své rozhodnutí navíc neopřely výhradně o zjištění zachycené v kontrolním protokolu, ale přihlíděly rovněž k dalším podkladům shromážděným v rámci kontroly, konkrétně k faktuře vystavené za příslušnou přepravu, k výstupům z veřejných rejstříků týkajících se žalobce a k fotodokumentaci prořízené při kontrole. Vzhledem k tomu, že na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti, nebylo nezbytné provádět další dokazování. Žalobce neuvádí, jak by výsledk kontrolního pracovníka nebo přizvané osoby mohl být podstatný pro rozhodnutí ve věci. Soud sám důvod pro výslech těchto osob nespatřuje.

III. B Námitky týkající se sankce

23. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud předně uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
24. Městský soud neshledal, že by byla žalobci uložena pokuta ve výši, která byla oproti pokutám uloženým v obdobných řízeních ke konci roku 2017 a začátku roku 2018 nepřiměřená. V řízení vedeném u městského soudu ve sp. zn. 9 A 117/2018 o přestupcích z 27. 11. 2017 [porušení § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě] byla uložena sankce ve výši 150 000 Kč, u stejných přestupků spáchaných dne 8. 1. 2018 (sp. zn. soudu 6 A 122/2019) byla pokuta ve výši 140 000 Kč, přestupků z 16. 3. 2018 pokuta ve výši 140 000 Kč (sp. zn. 15 A 105/2019) a přestupků z 19. 3. 2018 pokuta ve výši 150 000 Kč (sp. zn. 10 A 116/2019). Městskému soudu je i známo, že za spáchání pouze přestupku nezapsání vozidla do evidence taxislužby spáchaný dne 5. 10. 2017 byla uložena pokuta ve výši 90 000 Kč, za stejný jeden přestupek spáchaný dne 10. 10. 2017 pokuta ve výši 90 000 Kč a za přestupek spáchaný dne 11. 10. 2017 uložena pokuta ve výši 95 000 Kč (viz dokazování provedené v řízení u městského soudu ve sp. zn. 6 A 112/2019 – bod 9 rozsudku ze dne 22. 12. 2021, č. j. 6 A 112/2019-89). Výše uložené pokuty tak zcela odpovídala správní praxi zastávané správními orgány v době následující po vydání v kauzách „Uber“ rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 291/2016-136 ze dne 31. 10. 2017, který jednoznačně stanovil, že provozování přepravy prostřednictvím aplikace Uber je třeba považovat za

provoz taxislužby. Po tomto datu žalovaný, právě s ohledem na judikatorní „posvěcení“ názoru zastávaného dosud jen správními úřady, přistoupil ke zvýšení ukládaných pokut, když o protiprávnosti uvedeného jednání nemohlo být nadále pochyb. Z uvedeného přehledu je dle soudu patrné, že sankce za 2 přestupky (absence zapsání vozidla v evidenci vozidel taxislužby, nepředložení oprávnění k podnikání v oblasti přepravy osob) se v rozhodném období pohybovaly v rozmezí od 100 000 Kč do 150 000 Kč. Jelikož žalobce spáchal pouze jeden přestupek, z pohledu narušeného zájmu nicméně podstatnější, uložil žalovaný žalobci sankci ve výši 110 000 Kč, přičemž současně přihlédl k existenci přitěžujících okolností, jak uvedl na str. 5 až 7 prvoinstančního rozhodnutí. Sankce uložená ve výši 110 000 Kč se tak nevymyká správní praxi žalovaného v prvním čtvrtletí roku 2018. Městský soud uvádí, že tento důvod je logický a zároveň výše, kterou žalovaný zvolil, nevybočuje z limitů správního uvážení. Městský soud tak není oprávněn do této výše zasáhnout (viz již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 25/2002).

25. Není pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že výši sankce snížil tak, aby odpovídala srovnatelným případům. Žalovaný výši sankce snížil z důvodu, že řízení o jednom z vytýkaných přestupků (nedoložení oprávnění k podnikání) zastavil. Pokud ve svém rozhodnutí odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/20141-68, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66 a ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-41, učinil tak toliko k přiměřenosti sankce ve vztahu k případným likvidačním následkům rozhodnutí.
26. K námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvedl, že sankce odpovídá shodným případům, avšak tyto ani příkladmo neuvádí, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, že sankce odpovídá shodným případům. Výši uložené sankce hodnotil toliko z hlediska individualizace protiprávního činu, kdy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu (význam a povaha chráněného zájmu, který byl dotčen, existence přitěžujících a polehčujících okolností) dospěl k přiměřenosti sankce ve výši 110 000 Kč, která nedosahuje ani 50% nejvyšší hranice trestní sazby. Námitka nepředvídatelnosti správního rozhodnutí je tedy nedůvodná. Nad to soud podotýká, že žalovanému nesvědčí zákonem stanovená povinnost z úřední povinnosti v odůvodnění svých rozhodnutí porovnávat výši ukládané sankce se sankcemi stanovenými v jiných případech.
27. K námitce, že pokuty za dané přestupky v případě porušování pravidel pro taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber byly správními orgány postupně zvyšovány, se městský soud vyjadřoval již v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9 A 117/2018-49, kde uvedl, že *„je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud v rámci zákonodárcem svěřeného správního uvážení dozorový orgán nejprve postihuje určitý nový typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, zvláště v situacích, kdy není ještě ustáleno právní posouzení vytýkaného jednání. Jestliže však určitý fenomén nabírá na četnosti, a to přes již udělené sankce a uveřejněné právní závěry o jeho protiprávnosti, je zcela na místě, pokud dozorový orgán přistoupí k jeho přísnějšímu postihu.“*
28. Pokud jde o námitku dle které se žalobce řídil právním názorem Vrchního soudu v Olomouci, dle kterého nemělo být poskytování přepravy výkonem taxislužby, soud se k ní vyjadřoval již v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 10 A 116/2019 v bodě 30, kde uvedl, že *„od druhé poloviny roku 2017 bylo právní povědomí ohledně poskytování přeprav přes aplikaci Uber již na podstatně vyšší úrovni než dříve a daná problematika byla značně medializovaná (např. v souvislosti s mediálně sledovaným projednáváním návrhu zákona č. 304/2017 Sb. ze dne*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

16. 8. 2017 účinného od 4. 10. 2017 na půdě Poslanecké sněmovny, které probíhalo od začátku roku 2017 do srpna 2017 a který se týkal mj. odstranění nedostatků dosavadní právní úpravy ve vztahu k provozování taxislužeb¹). Úměrně tomu se rovněž vyvíjela soudní judikatura, která postupně reagovala na otázky, které vstávaly a souvisely s poskytováním této formy přepravy. Neobstojí proto tvrzení, že žalobce spoléhal na právní závěry učiněné v usneseních Vrchního soudu v Olomouci, dle nichž přeprava skrze aplikaci Uber není klasickou taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní přepravu v oblasti dopravy.“ Názor Vrchního soudu v Olomouci byl následně překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, a samotné usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 7 Cmo 185/2017 bylo následně zrušeno nálesem Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 (N 178/91 SbNU 217).

29. K námitce, že při stanovení výše pokuty žalovaný uvažuje o dopravcích jako o organizované skupině, což bez dalšího zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí jako celku, soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí (a ani prvoinstančního správního rozhodnutí) nevyplývá, že by žalovaný uvažoval o žalobci jako členu organizované skupiny, natož aby toto hledisko bral v úvahu při stanovení výše sankce. Pokud napadené rozhodnutí uvedenou úvahu neobsahuje, námitka žalobce je nerelevantní a tudíž i nedůvodná.
30. Městský soud nepovažuje za chybné, ani pokud správní orgány při stanovení výše pokuty přihlédly jako k přitěžujícím okolnostem ke skutečnostem, které za určitých okolností mohou samy o sobě zakládat skutkovou podstatu samostatného přestupku. Konkrétně, že vozidlo žalobce nebylo jako vozidlo taxislužby označeno a vybaveno taxametrem.
31. Soud k této námitce konstatuje, že výčet přitěžujících okolností v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko demonstrativní a správní orgány mohou či dokonce musí při řádném zdůvodnění vzít jako přitěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv. Jak sám žalobce uvádí, za tyto skutečnosti nemohl být samostatně postižen, neboť taxislužba byla právě provozována neevidovaným vozidlem. Za tyto přestupky lze samostatně postihnout pouze provozovatele evidovaného vozidla.
32. Smyslem přitěžujících okolností je lépe posoudit společenskou škodlivost spáchaného přestupku. Správní orgán prvního stupně dostatečně vysvětlil, v čem dané okolnosti společenskou škodlivost zvyšují. Je rozdíl, pokud je taxislužba provozována vozidlem, které je plně vybaveno vším, co vozidlo taxislužby má mít a pouze (například nedopatřením) není evidováno, a tím, pokud je provozována neevidovaným vozidlem, které žádné vybavení vozidla taxislužby nemá. Stejně tak, pokud vozidlo, ač fakticky poskytuje taxislužbu, není označeno střešní svítilnou a jménem a příjmením dopravce či řidič nedisponuje oprávněním řidiče taxislužby. Důsledky pro spotřebitele a ztížení kontroly pro kontrolní orgány jsou

¹ Důvodová zpráva k zákonu např. uvádí v části I. Obecná část, písm. A: „V oblasti taxislužby nedokáže současná právní úprava zajistit dostatečnou ochranu před nelegálně provozovanou taxislužbou. Možnost efektivních zásahů v rámci výkonu státního odborného dozoru a kontroly je omezena jen pro některé kontrolující subjekty (např. výběr kaucí) a okruh podezření, při kterých je lze aplikovat, zahrnuje jen část případů, ve kterých by jejich využití bylo účelné. Nevyvážené je i nastavení sankcí, kdy sankce za provozování tzv. černé taxislužby jsou zanedbatelné v porovnání se sankcemi, které hrozí oprávněným dopravcům za porušení dílčích povinností.“ V téže části písm. B důvodová zpráva uvádí: „V souvislosti s potřebou eliminovat provozování černé taxislužby se navrhuje přísnější trestání této nelegální činnosti. Navrhuje se přísnější trestání řidičů, kteří nemají oprávnění řidiče taxislužby ani tuto činnost nevykonávají ve vazbě na oprávněného dopravce, oproti řidičům, kterým chybí pouze oprávnění řidiče taxislužby.“

v druhém případě vyšší. Proto je možné tyto okolnosti vzít v potaz jako okolnosti přitěžující. Tyto přitěžující okolnosti nebyly správními orgány inkorporovány do skutkových podstat přestupků, za které byl žalobce postižen, bylo k nim pouze přihlédnuto v rámci úvah o stanovení výše trestu. Námitka porušení zásady *nulla poena sine lege* je tedy nepřipadná. Zmínka o ohrožení správného vedení účetnictví je pak jen poukazem na další možné dopady nezaevidování jízdy, ve kterém městský soud nespatřuje nic nezákonného. Právo žalobce na obhajobu a spravedlivý proces tak nemohlo být zasaženo.

33. K námitce žalobce, že ve věci nedošlo a ani nemohlo dojít k porušení práv spotřebitele, když přepravní smlouva byla uzavřena pomocí elektronické aplikace, soud uvádí, že jde o tzv. pozdě vznesenou námitku. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno koncentrační zásadou zakotvenou v § 72 ve spojení s § 71 s. ř. s., podle které jednotlivé žalobní námitky lze vznést pouze ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiný zákonem stanoveným způsobem, ledaže by zvláštní zákon stanovil lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 12. 8. 2019, tato žalobní námitka pak byla poprvé vznesena až při jednání soudu dne 24. 5. 2023; přičemž se dle názoru soudu nejedná o tzv. rozhojnění včas podané žalobní námitky. Tato námitka je tedy opožděnou a soud není povinen ji vypořádávat.
34. Ohledně námitky majetkových poměrů a likvidační výše pokuty soud uvádí, že povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele mají správní orgány tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
35. V rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatel v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry při úvahách o výši sankce. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení.“* (shodně viz i rozsudek městského soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 Af 47/2015-55, a rozsudek sp. zn. 6 A 101/2019).
36. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu přitom vyplývá, že žalobce své majetkové poměry nedoložil. Žalobce, ačkoli snad nezbytně nemusel informovat prvostupňový orgán o svých poměrech předtím, než mu byla známa výše pokuty, mohl tak bezesporu učinit alespoň v odvolacím řízení, kdy mu již známa byla. V prvostupňovém správním rozhodnutí se správní orgán zabýval otázkou, zda sankce nebude pro žalobce likvidační. V podaném odvolání vznášel žalobce proti danému názoru otázky právní, avšak nijak netvrdil, že by právě s ohledem na jeho osobní a majetkové poměry byla uložena sankce likvidační. Zejména pak nijak svoje osobní a majetkové poměry nedoložil. Soud dodává, že ani v podané žalobě, či na ústním jednání žalobce svoje majetkové poměry nedoložil. Jak již soud naznačil výše, pro věc není rozhodující, jaké byly průměrné majetkové příjmy v segmentu řidičů osobních a malých automobilů, rozhodující by byly poměry přímo žalobce. Žalovaný

v souladu s judikaturou odhadl, zda by uložená sankce byla likvidační, chtěl-li žalobce tuto úvahu vyvrátit, měl doložit své majetkové poměry, nikoliv pouze průměrné příjmy.

37. Soud se neztotožnil ani s další námitkou žalobce, že důvodem pro snížení pokuty měla být tvrzená nepřiměřená délka řízení (celkem 13 měsíců). Je pravdou, že správní řád ve svém § 71 odst. 3 stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí, ovšem je nutné zdůraznit, že se jedná pouze o lhůty pořádkové, jejichž nedodržením není dotčeno žádné hmotné právo účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení lhůt a priori nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost konkrétního případu. V každém případě snížení sankce jako zvláštní způsob náhrady újmy za nepřiměřenou délku řízení není povinností orgánů veřejné moci, ale pouze možností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021-56, ze dne 18. 6. 2021, č. j. [5 As 374/2020-35](#)). To nakonec vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně trestněprávních postihů, na které poukazuje žalobce v žalobě (sp. zn. 30 Cdo 3300/2013). Skutečnost, že správní orgán nevydává rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Z žalobních námitek ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti nečinnosti žalovaného brojil prostředky, které mu zákon dává. Žalobce ani v průběhu tohoto řízení neuvedl, jak konkrétně se neúměrná délka řízení, resp. průtahy, projeví na zákonnosti přijatých správních rozhodnutí. Samotná délka správního řízení, bez konkrétní žalobcovy námitek, jak se délka řízení negativně projevila na jeho právech, nezakládá důvod ke zmírnění uložené výše trestu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. [5 As 374/2020 - 35](#) či ze dne 15. 2. 2023, č. j. 10 As 208/2000-76). K náhradě újmy za nepřiměřenou délku řízení jsou primárně určeny jiné nástroje nápravy (viz zákon č. 82/1998 Sb.).
38. Městský soud dodává, že ani neshledal, že by napadeným rozhodnutím mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces podle čl. 6 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce kromě obecných odkazů tuto svou námitku nijak nekonkretizuje. Soud v každém případě dodává, že čl. 6 Úmluvy se na rozhodování před správními orgány vztahuje pouze velmi omezeně. Jeho garance se plně uplatňují až na řízení před soudem. Podle čl. 6 Úmluvy totiž každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem.

III. D Moderace pokuty

39. Konečně soud posoudil návrh žalobce, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.
40. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, podle soudu je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel a zejména není zjevně nepřiměřená, když nedosahuje ani poloviny maximálně možné výše zákonem stanovené sankce. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.
41. Soud si je vědom závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, a proto se zabýval novelou zákona o silniční dopravě účinnou od 1.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

7. 2020 (provedenou zákonem č. 115/2020 Sb.), již došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k nejčastěji používaným mobilním aplikacím (i aplikace Uber), nicméně pro žalobce příznivější úpravu neshledal (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41 či dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54), když považuje právní posouzení stanovené výše sankce i jím provedené hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností za správné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. 5. 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu